

Olv.: Iz 66,10-14c – Gal 6,14-18 – Lk 10,1-12.17-20
A hetvenkét tanítvány szétküldése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Azért szeretnénk éltünkbe befogadni az Istent, mert szeretnénk megfelelni küldetésünknek. Isten azt várja tőlünk, hogy általunk jelen lehessen ebben a világban. Az embereknek szükségük van Istenre, még akkor is, ha ma általában úgy gondolják, hogy nélküle is élhetnek. A lelki írók az utóbbi időben egyre többet emlegetik a lelki energia válságot. Lelkileg gyengék vagyunk mi emberek, ha nincs Istenünk. Ebben a szentmisében kérjük azt a készséget a magunk számára, ami általa befogadhatjuk az Istent és megfelelő lelki energiával lehetünk jelen ebben a világban.

Ezt a szentmisét a mi Irgalmas Rendi Tartományunk vezetőjéért, Ulrich testvérünkért ajánljuk fel, akinek ma van a névnapja. Imádkozzunk érte és kérjük számára az Isten kegyelmét, hogy ebben a mostani világban az ő vezetésével, segítségével az irgalmas gyógyító szellemiség jelen legyen itt a mi hazánkban is és Ausztriában, Csehországban, Szlovákiában is. Hiszen ez a négy ország alkot egy egységet a jelen felfogás szerint. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ízlelgessük ezt a rövidke jézusi ígéretet:

Elég nektek az Én kegyelemem!

Nekünk ma élő embereknek különös fontosságú ez az üzenet, mert mi úgy gondoljuk, hogy mindent biztosítani kell ahhoz, hogy elérjük a célunkat. Mindennek van feltételrendszere, de

***Jézus nagyobb hangsúlyt szeretne adni annak,
hogy mindennél fontosabb ráhagyatkozni az Istenre.***

Nagyon sokszor *fricskáz* bennünket az élet, amikor mindent előkészítettünk, mindent megszerveztünk, aztán semmi se lett belőle. Vagy mindent át kellett szervezni, mintha csak arra figyelmeztetne bennünket, hogy az ember Isten nélkül semmit sem tud érvényre juttatni. Illetve ha sikerül is akkor félő, hogy az ember túlságosan is magára gondol. Ebben az esetben minimális a valószínűsége annak, hogy az amit elérünk, ami megvalósul, az valóban jó ügyet szolgál.

A vallás nem magánügy

Azzal mindannyian egyetértünk, ha valamit sokat mondanak, egyszer csak elhisszük. Sajátos eszköze ez a különböző világnézeteknek, propagandának. Egyik legsikeresebb mondata: *a vallás magánügy*. Ezt annyit mondták, hogy lassan mindenki elhiszi. Mintha csak arról lenne szó, hogy az ember meghallgatja az Igét, tisztában van a tanítással, aztán

menjen haza és ott a maga szűk családi körülményei közepette valósítsa ezt meg. Erre is vonatkozik, ez az első területe a mi mindennapi életünknek. De leszűkíteni az Isten üzenetét és az ember magánügyének tekinteni, ez igen-igen nagy bűn, majdnem azt mondhatnám: *merénylet az emberiség ellen.*

Jézus Krisztus azért jött, hogy megváltsa a világot.

Jézus azért jött, hogy nekünk embereknek segítsen abban, hogy Isten akaratát megvalósíthassuk. Isten akaratát szerinti embereké legyünk. Ez elsősorban azért fontos, hogy ennek megfelelően építsük ki egymással a kapcsolatainkat, építsük fel közösségeinket. Ez a mai evangélium arról szól, - hallottuk, - hogy 72 tanítványt küldött Jézus, hogy hirdessék az Isten országát. Azért 72-öt, mert a régi zsidó felfogás szerint 72 nép él a világban. Ha csak erre gondolunk, a Biblia megfogalmazása egyértelmű: *Jézus az ő üzenetét küldi minden néphez.*

A Pál apostoli teológiában egy egészen sajátos megfogalmazással találkozunk. Pál apostol arról beszél, hogy a Jézussal való találkozásunk nyomán egy új embertípus, a krisztusi ember alakul ki. Múlt alkalommal arról elmélkedtünk, hogy Jézus iskolájában tanulunk. Számunkra legfontosabb az "imitatio Kriszti," Krisztus utánzása. A krisztusi ember az a valaki, aki Jézus Krisztus életét utánozza. Annak a Krisztusnak az életét, aki az Atyából él és megjeleníti az Atyát ezen a világon. A krisztusi ember Krisztusból él és a krisztusi magatartást megjeleníti ebben a világban. Tehát szó sincs arról, hogy ez az embernek valamilyen fajta magánügye.

Pál apostol a pneumatikus emberről, a lelki emberről beszél.

A lelki ember az a valaki, aki azzal foglalkozik, hogy mit vár tőle az Isten.

A lelki ember azzal foglalkozik,
hogy miképpen teheti magáévá a krisztusi gondolatokat,
hogyan jelenítheti meg Istent ebben a világban.

Mi modern emberek ezt a fogalmat nem is használjuk. Az apostol amikor azt mondja, hogy öltések magatokra az új embert, akkor ezt a fogalmat használja:

Legyetek lelki emberré!

A mi modern gondolkodásunk ezt legszívesebben elfelejti és pszichotikus emberről beszél. Ezt ragyogóan összekeverik azok, akik a mi nagy tanítóink. Gúnyosan szokták mondani az elmúlt évtizedekben: Milyen is az a lélek nélküli lélektan? Milyen is az, amikor lélektanról beszélnek csak éppen a lelket tagadják, vagy a lélek igényeivel egyáltalán nem számolnak. Mintha az embernek nem is lenne lelke. A pszichotikus ember az a valaki, aki nem azt nézi, hogy mit akar tőle az Isten, hanem legjobb esetben azt, hogy milyen is az Isten? De ez a megengedő fogalmazás. Valójában arról van szó, a pszichotikus ember az a valaki, akinek a legfontosabb gondja az, hogy miképpen tudja önmagát megvalósítani. Az egész kérdést áttolják az ember önmegvalósításának a világába. Észre se vesszük, a megváltástanból lesz egy egészen sajátos világi felfogás: az ember miképpen tudja megvalósítani önmagát? Amikor Jézus azt mondja: A tennivaló sok, de nagyon kevesen vannak, akik Istent meg akarják jeleníteni ebben a világban, - ez mégsem jelenti azt, hogy Jézus erről lemond.

Az Egyház arculatáról van szó

Számtalanszor találkozunk a jézusi üzenetekben ezekkel az aránytalanságokkal. Jézus ezt az aránytalanságot vállalja. Az Egyház amióta egyház, ezt napról-napra, vasárnapról-vasárnapra, évről-évre mondja:

***A tennivaló sok, de kevés a munkás.
Kevés, aki igazán meg akarja jeleníteni az Istent ebben a világban.***

Kevésszer gondolunk arra, hogy valójában ez az igazság az Egyház arculatát fejezi ki. Az egyházzal, a közösségről van szó, ahogy jelen van ebben a világban. Nehogy félreértsük, ez nem azt jelenti, hogy legyünk kicsinyek. Kevesen vagyunk, de ne félj te maroknyi nyáj, mert elég nektek az Én kegyelemem. A mai vasárnapon ezt az igazságot állítjuk magunk elé és ezért a kegyelemért imádkozunk, hogy

Isten tegyen bennünket lelki emberekké.

Változtassa meg az Isten a mi gondolkodásunkat.

Segítsen nekünk az Isten abban, hogy fontos legyen nekünk az,
hogyan mit akar tőlem az Isten?

Milyen feladatot szán nekem az Isten ebben a világban?

Ha erre válaszolni akarunk, akkor ebben segít Jézus Krisztus tanítása és példája, akiről azt halljuk és azt tudjuk az ő élete példájából, *hogy mindenkivel jót tett*. Múlt vasárnap elméltünk erről a krisztusi magatartásról, ami többek között azt jelenti, hogy a rosszat nem viszonzza rosszal. Ami azt jelenti, hogy látja az ember és tudván-tudja, hogy azok győznek, akik győzik szeretettel, akik győzik emberséggel. Mert ha a rosszat rosszal viszonzzuk, akkor falakat építünk egymásközé. Nem véletlen, hogy már az ószövetségi próféta is azért imádkozik, hogy töltsen el őt az Isten Leleke, mint ahogy a folyam betölti a medrét. Töltsen be az ő belsejét az Isten Leleke, hogy az ő lelkében legyen békesség. Itt Jeruzsálemre hivatkozik, a béke városára. A békesség azt jelenti, hogy az embert betölti az Isten Leleke. Újszövetségi fogalmakkal kifejezve krisztusi emberekké leszünk.

A krisztusi embernek helye van a kicsinyek, a gyerekek mellett.

Legnagyobb felelősségünk a gyerekeknél van. Ők jelentik az életet, ők jelentik a jövőt. Az ember hajlandó felnőttként arról megfélemlkezni, hogy mekkora a felelőssége az életért. Az életért való felelősség azt jelenti, hogy a gyerekek megszületnek. Azt jelenti, hogy bevetjük minden energiánkat, hogy ezek a gyerekek krisztusi emberekké legyenek. Tudják mi a dolguk ebben a világban.

A krisztusi embernek helye van a betegek mellett.

Lelki emberekké lenni, krisztusi emberekké lenni azt jelenti, hogy megtaláljuk a helyünket a betegek mellett. Tíz évvel ezelőtt kapta vissza az Irgalmas Rend ezt a kórházat. Sokat gondolkodtam ezen. Nagyon érdekes kérdéseket tettek és tesznek föl ezzel kapcsolatban. Megéri, érdemes? Nem ostobaság ekkora terhet átvállalni? Könnyebben is lehet élni, akár egy szerzetesi közösségben is. Csakhogy az Irgalmas Rend ezért lett. Ha ezt nem teszi, akkor miért van? Mi a dolga? Nem tudják ezek az emberek azt, hogy az Irgalmas Rendi Közösség az nem egy befektetési társaság. Elkötelezett társaság. Nem azt jelenti, hogy szolgáltatást vállal.

A Televízióban tegnap egy magánkórház vezetőjével ültünk együtt. Műtős fiú volt és most magánklinikája van. Egyfolytában a szolgáltatásról beszélt. Minden ilyen fajta feladat szolgáltatás is. De ha csak szolgáltatás, akkor arról van szó, hogy ezért mit fizetnek? Mi meg azért vállaljuk ezeket a szolgáltatásokat, ezért fizetünk, hogy szolgálhassunk. Micsoda különbség. Fölfogják ezek az emberek, akik nem a Lélek felől élnek, hogy mi a különbség a szolgáltatás és a szolgálat között? Fogalmuk nincs Istenes Szent János karizmájáról, aki

fölismerete azt, hogy miképpen válhat az ember elkötelezett emberré, krisztusi emberré. Ez szolgálat, nem befektetés.

A krisztusi ember megtalálja helyét a betegekben. Ez nem egy Irgalmas Rendi Közösségnek, vagy akármelyik más betegápolással foglalkozó szerzetesközösségnek az ügye-dolga, mindegyikünké. Mindegyikünk családjában vannak betegek. Ott van a helyünk mellettük. Mit jelent, fölfogjuk-e azt, hogy annak a beteg embernek a mi közelségünk az életet jelenti?

A krisztusi embernek helye van a szegények mellett.

A krisztusi ember sajátossága az, hogy megtalálja a helyét a szegényekben. Azok mellett az emberek mellett, akiknek szükségük van azoknak a bátorítására, akik nem szegények. Egyszerűen a pusztá jelenlétükkel arra biztatni őket, hogy az ő életük is értékes.

A Lélek felől élni

Elég nektek az Én kegyelmem. Legyetek lelki emberré, pneumatikus emberré, akiknek az a legfőbb gondja, hogy mit akar tőlem az Isten. Megmutatja Jézus Krisztusban, az ő tanításában, az ő példájában, hogy mit akar tőlünk az Isten és ez nem magánügy. Végre ocsúdjunk föl! Ráadásul még védekezünk is az ilyen kijelentésekkel szemben.

A mai vasárnapon kérjük az Isten kegyelmét,
hogy most valóban az ő ügyében tudjunk tenni valamit.
Az Isten ügye – ne felejtjük el – az ember ügye.
Az ember legfontosabb ügye ez a három szempont,
amit Krisztus a leginkább kifejezett:

a gyermekek, a betegek és a szegények iránti elkötelezettség.

Ha az ember erre igent tud mondani, akkor békéje lesz.
Akkor eltölti az életét az a tudat, hogy nem hiába született.
Ez akkor is igaz, ha tudjuk nagyon jól, hogy ebben a világban,
amely világ nem így gondolkodik, bizony úgy létezünk,
mint bárányok a farkasok között.

De a választ Krisztus adja!

+ A M E N +